

1. *Hagy-jad* az Úr Is - ten - re te min - den u - ta - dat,
Ha bánt szí - ved ke - ser - ve, Ő né - ked nyug - tot ad.

Ki az e - get hor - doz - za, osz - lat fel - hőt, sze - let,

Nap - ját rád is fel - hoz - za, A - tyád ő, áld, sze - ret.

2. *Az Úrra* bízzad dolgod: könnyebbül a teher; / Ezer baj közt is boldog, aki nem csügged el. / Minek a gond, a bánat? Mit gyötrőd lelkedet? / Az Istent kérjed, várjad, s megnyered ügyedet.
3. *A te* irgalmasságod van rajtam, Istenem, / Te jól tudod, jól látod, hogy mi használ nekem. / Sorsomat úgy intézed, amint te akarsz; / Bölcs a te végezésed, ha áld, ha sújt karod.
4. *Utad* van számtalan sok, Uram, és eszközöd; / Reánk is szent áldásod bőséggel öntözöd. / Művednek akadály, szünetje nincs soha; / Úgy téssz, amint kívánja gyermekeid java.
5. *Bízzál*, bánatos lélek! Mit bánt a bú, a gond? / Él még, ki annyi vészek torkából már kivont. / Bajaidból kiment ő, szűnnek keserveid; / Rád még a jó Teremtő vig napot is derít.
6. *Öbenne* vesd halálig jó reménységedet: / Ő biztos révbe szállít a bajból tégedet. / Bár késik a segítség, és nem találsz vigaszt: / Eloszlik gond és kétség előbb, mint véled azt.
7. *Ő megcselekszi* végre velünk azt, ami jó; / Ösvényünk erőssége Te vagy, Mindenható! / Bár nehéz földi pályánk, könny lepi és tövis, / De örök pálma vár ránk: utunk a mennybe visz.